

---

## *Zamyšlení před křížem*

---

Pane, přicházím k Tobě, taková, jaká jsem. Chci se před Tebou zamyslet sama nad sebou, chci Ti vyznat to, co mě bolí – špatnosti, kterých lituji a bolesti, které mě trápí. Ty jsi trpěl na kříži, Ty mi rozumíš. U Tebe je moje vina a také moje trápení na dobrém místě.

- Myslím na **konflikty**, které mě trápí. Konflikty v rodině se sourozenci, ve škole s kamarádkami, ve volném čase u skautů, u sportu. Možná, že tyto konflikty jsou spíš bolestné, možná, že cítím i svoji vinu. Zranila jsem někoho vědomě? Cítím se sama zraněná? Dokážu být upřímná? Nebo si na něco hraju? Dokážu mít vlastní názor a stát si za ním? Dokážu naslouchat?
- Myslím na **svoje rodiče**. Vím, že je mám respektovat, i když mají jiné názory než já, i když mi připadají nemódní a zastaralé. Anebo je to pro mě spíš těžké, najít si vlastní stanovisko. Mám sklon k tomu, převzít vše, co mí rodiče říkají, bez toho, abych o tom přemýšlela? Splním svůj úkol, jako dospívající se pomalu postavit na vlastní nohy? (Otázka pro rodiče: dovoluji svým dětem, stát se postupně samostatnými bytostmi, nebo si na ně dělám celoživotní nárok?)
- Myslím na **svoje tělo**. Dokážu ho přijmout se vším všudy? Trápí mě, že není takové, jak bych si ho přála? Anebo jsem na něj příliš pyšná? Dávám to cítit ostatním? Je důležitost, kterou přikládám svému tělu adekvátní, ne příliš moc a ne příliš málo? Starám se dobře o svoje tělo, nepřemáhám ho moc? Pohybuju se dostatečně? Jím zdravě? Spím dostatečně?
- Myslím na svůj **životní styl**. Jsem rozmazlená? Potřebuji tisíc věcí ke štěstí? Trápí mě, že moje rodina nemá moc peněz, nebo že žijeme jinak než děti ze třídy? Snažím se brát ohled na životní prostředí nebo je mi spíš lhostejné? Mám vnímavé srdce pro lidi v mém okolí, kteří se mají špatně? Snažím se pomoci, nakolik je to v mých silách? Trápí mě cizí nouze?

- Myslím na **svůj čas**. Trápí mě, že nemám čas? Trápí mě občas nuda? Nakládám dobře se svým časem? Respektuji, že si potřebuji odpočinout, nebo si toho přespříliš nakládám? Mám pocit, že promarním čas, že ho „zabiju“? Najdu si čas pro kamarády, pro rodinu a také pro sebe sama? Najdu si čas na přemýšlení, na četbu kvalitních knih, tedy na osobní zrání? Najdu si dostatečný čas jen pro Boha?
- Myslím na **svoji víru**. Zažila jsem situace, ve kterých jsem byla vysmívána kvůli ní? Bojím se, se k ní přiznat? Jsem ráda křesťanka? Myslím na Boha, jako na toho, který „pořád něco chce“, nebo na toho, který „mě pořád obdarovává“? Je Bůh pro mě opravdovým Bohem, skutečně alfou a omegou mého života, nebo spíš okrajní záležitost v mém životě?
- Mám **ještě něco jiného** na srdci, co tady nebylo řečeno?